

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda

årg. 29 nr 6 jul. 2017

Kuppförsöken enbart sabotage

En grupp amerikanska underrättelseexperter med lång erfarenhet, Veteran Intelligence Professionals for Sanity, VIPS, konstaterar i en rapport den 24 juli att datorerna hos Democratic National Committee (DNC) inte blev ”hackade”, utan att informationen bevisligen kopierats av någon med fysisk åtkomst till servern. Samma server manipulerades sedan så att det skulle se ut som att datorerna ”hackats av ryssar”.

VIPS ställer sig bakom en oberoende rättsteknisk analys som utförts av en expertgrupp. Ingen sådan låg någonsin till grund för de ”bedömningar” Obamas underrättelsetjänster presterat.

Det viktigaste som den rättstekniska analysen visar är att en person som arbetade i tidszonen EDT (amerikanska östkusten) den 5 juli 2016 kopierade informationen. Det tog 87 sekunder, vilket är flera gånger snabbare än vad som är fysiskt möjligt med hackning. ”Intrånget” var alltså varken en hackning från ryskt eller något annat håll, utan en kopiering av DNC:s dokument till en extern minnesenhet, typ USB-minne.

Den rättstekniska undersökningen av metadata visade att data infogades vid ett senare tillfälle på konstgjord väg i syfte att få det att se ut som en rysk hackning. Allt detta på amerikanska östkusten.

Trump bör således inleda en utredning mot CIA, särskilt mot den förre CIA-chefen John Brennan, och mot FBI, med anledning av simuleringen av en rysk hackerattack. De har kapacitet att utföra hackerangrepp under falsk flagg och deras krig mot presidenten är både olagligt och författningsvidrigt och går uppenbarligen enbart ut på att förhindra ett amerikanskt samarbete med Nya sidenvägen och en återuppbyggnad av amerikanska ekonomin.

I den bemärkelsen finns likheter med uppståndelsen kring Transportstyrelsens vårdslösa hantering av svenska statshemligheter. Alliansen har genom sina vettlösa misstroendeförklaringar vänt strålkastarljuset bort från den känsliga frågan om sina eventuella framtida koalitioner med SD. De håller samtidigt regeringen upptagna med att rädda sitt eget skinn och förtroende och frågor som den kollapsande offentliga sektorn, det skriande behovet av infrastrukturinvesteringar, europeiska bankers obestånd och BRIKS Nya sidenväg i Asien och Afrika hamnar i skymundan, precis som Trump får ägna större delen av sin vakna tid åt att motbevisa att han skulle vara ett ryskt troll.

Under tiden brinner ladorna och plogbillarna smids om till svärd.

Det bästa G20-resultatet var mötet mellan Putin och Trump

Presidenterna i de två viktigaste kärnvapenmakterna, Trump och Putin, träffades under G20-mötet för sitt första personliga samtal, och amerikanske utrikesministern Tillerson konstaterade efteråt att ”kemin mellan dem var klart positiv”, samtalet var konstruktivt, och det intygades även av den ryske utrikesministern Lavrov. Och Trump sa: ”Vi ser fram emot väldigt mycket positiva saker för Ryssland, för USA och för alla inblandade.”

Konkret beslutades om en vapenvila i Syrien och en ny kommunikationskanal för Ukraina, och man talade bla om Nordkorea, terrorism, cybersäkerhet och tillsättandet av nya ambassadörer. Vem i hela världen, som månar om världsfreden, kan känna annat än djup lättnad över ett sådant resultat, som självklart måste följas av ett fortsatt samarbete? Bara inbitna krigshetsare och blodtörstiga medier som Washington Post kan inte hålla inne med sin ilska över att de bägge listiga rävarna överlistat det transatlantiska nyliberala etablissemang. För det är precis för att förhindra amerikanskt-ryskt samarbete, ett av Trumps vallöften, som de brittiskstyrda, av Obama-administrationen alltså bemanade amerikanska underrättelsetjänsterna spelat sitt uppjorda spel med ”Russiagate”-fantasierna.

Frånsett detta utomordentligt viktiga möte visade G20 i Hamburg än en gång att bräckligheten i den gamla ekonomiska modellens nyliberala globalisering inte kan skylas över med några tjugusiga skyltfönsterdekorationer. Förbundskansler Merkel hade uppenbarligen tänkt sig Hamburg som ett sådant skyltfönster, som en ”port ut till världen”, som en symbol för den globala frihandeln.

Och hur gick det? 130 miljoner euro för ett arrangemang där G20-ländernas statschefer, eftersom de inte kunde enas om innehållet, tvingade sina sherpas att in i det sista fila på formuleringarna i slutkommunikén, i vilken klimatfrågan praktiskt nog helt hade utelämnats. Ingen diskussion om och absolut ingen lösning för ett globalt finanssystem som med sina skriande orättvisor ständigt vidgar klyftan mellan fattig och rik, som den fredliga delen av demonstranterna protesterade mot och som när som helst kan utlösa en mycket värre kris än den 2008.

Det som hände på detta G20-möte borde därför ge alla anledning att tänka över grundvalarna för den nu förda politiken. Kan ett forum som G20 över huvud taget leverera lösningar på de existentiella utmaningar som världen står inför, när de sk sherpas, i stället för att enas om principer, sitter och slipar på formuleringar som ska skyla över motsättningarna? G20 visade sig redan i systemkrisen 2008 inte kunna utnyttja detta tillfälle till en verklig omorganisation av det redan då bankrutta finanssystemet. I stället blev G20-mötet i Washington den 15 november 2008 början på den mirakulösa likviditetsökningspolitik som är förknippad med alla de orättvisor som har underblåst den globala revolten mot denna politik – från Brexit, över president Trumps valseger och den italienska befolkningens nej i folkomröstningen om en författningsändring, till den fredliga delen av protesterna mot G20 i Hamburg.

En helt annan modell för samarbete mellan stater visades upp på Sidenvägskonferensen, det sk Belt & Road Forum, som hölls i Peking i maj. Här deltog 110 länder i en konferens där det ömsesidiga utbytet grundades på ett win-win-samarbete om utbyggnaden av de nya sidenvägarna. Detta initiativ har många aspekter, som utbyggnad av den internationella infrastrukturen, utbyggnad av industri och jordbruk, samarbete om vetenskap och forskning, kulturellt utbyte

och samarbete om rymdfärder, för att bara nämna några av de viktigaste områdena.

Eftersom denna samarbetsmodell handlar om reala principer, som tar hänsyn till de ömsesidiga intressena och sammantaget etablerar en högre förnufts nivå, fungerar den på ett harmoniskt vis. Som väl är håller den på att slå igenom.

Vid sidan av mötet mellan Trump och Putin kunde man se en annan potentiellt mycket positiv utveckling på G20. Särskilt den pånytt förvärrade flyktingkrisen, tillsammans med den positiva effekten av Kinas omfattande investeringar i järnvägar, dammbyggen, kraftverk, industri-parker och jordbruk i Afrika, har tydligen fått Merkel att inse att Tyskland måste lägga om sin politik gentemot Afrika. Relativt nära inpå G20 fick alla tyska ministerier instruktioner om att utarbeta nya koncept för handels- och näringslivsförbindelserna med Afrika.

I samband med mötet mellan president Xi och förbundskansler Merkel tillkännagavs ett kinesisk-tyskt samarbete om ett vattenkraftkomplex i Angola, och Merkel betecknade detta som en modell för fortsatta sådana samarbetsprojekt. Samtidigt hölls ett möte i Berlin med medverkan av flera departement, där man diskuterade en intensifiering av de gemensamma tysk-kinesiska satsningarna i Afrika. Ett tecken på att detta är ett steg i rätt riktning är att brittiska Economist tyckte att de måste angripa Merkels nya Afrikapolitik och framhålla att hon på intet vis är ”den fria västvärldens nya ledare”.

I övrigt tydliggjorde Washington Posts hysteriska kommentar om mötet mellan Trump och Putin inte bara att detta möte verkligen var en framgång, utan också att mainstreammedierna faktiskt är mänsklighetens fiender.

Även om G20-mötet var en katastrof så är allt inte dåligt, och därför finns det absolut möjlighet att förverkliga det som G20 försummade att ta upp: en omorganisation av det transatlantiska finanssystemet genom införande av Glass-Steagall-lagen, skapandet av ett nytt creditsystem i traditionen från Alexander Hamilton, samt ett samarbete från USA: s och de europeiska ländernas sida med sidenvägsinitiativet – framför allt om uppbyggnaden av ekonomierna i Sydostasien och Afrika.

Ny bankkris före årets slut? Sparare och pensionärer blir blåsta!

Tecknen hopar sig på att bankkrisen 2008 hotar att upprepa sig i mycket större dimension – med skillnaden att den här gången är centralbankernas ”verktygslåda” tom, eftersom man redan i årtal har använt alla så kallade verktyg, som kvantitativa lättnader, alltså sedeltryckning och negativa eller nollräntor, utan att råda bot på det grundläggande problemet, kasinoekonomin.

Den här politiken till förmån för banker och spekulanter, som bara har vidgat klyftan mellan rik och fattig ännu mer, utgör det största hotet mot det allmänna bästa och därmed mot samhällsstabiliteten. Det enda som kan avvärja hotet om en okontrollerad kollaps är ett omedelbart internationellt införande av bankdelningssystemet Glass-Steagall, och ett creditsystem uteslutande ägnat åt finansiering av den reala ekonomin.

Även om regeringar, partier och mainstream-media ger sken av att systemkrisen 2008 inte orsakade några bestående skador, och Fed-chefen Janet Yellen till och med påstår att det inte kommer att inträffa någon mer sådan kris ”under

vår livstid”, så är sanningen den rakt motsatta. Den transatlantiska världen sitter på en monetär krutdurk, som har flera stubintrådar som redan brinner för fullt. Samtidigt fungerar systemet alltså enligt mottot: Vinster är privata, förluster socialiseras eller vältras över på sk vanliga människor.

I den amerikanska mellanvästerns ”rostbälte”, där befolkningen redan är hårt drabbad av följderna av globaliseringspolitiken, har pensionärer nu fått besked om att deras pensioner kommer att skäras ned med hälften eller mer. Miljontals stålarbetare, lastbilschaufförer, kontors- och fabriksanställda, murare och byggarbetare hotas av nedskärningar som kan komma att halvera deras försörjning på ålderdomen jämfört med vad de hade räknat med. Orsaken är en lag, ”Multi-Employer Pension Fund Reform Act”, som president Obama undertecknade 2014. Pensionsfonderna är tomma pga kraschen 2008, i vilken flera pensionsfonder ådrog sig förluster som de aldrig hämtat sig från, färre yngre personer som jobbar, låga räntor och utflyttningen av produktion till låglöneländer.

Ett annat exempel är hur EU och de italienska bankerna skinnar småspararna. Det har kommit fram att 16 av 19 granskade banker i Italien inte följer det europeiska regelverket för osäkra fordringar (non-performing loans, NPL). Enligt EU-reglerna ska dessa banker därför rekapitalisera sig med 32 miljarder euro – antingen genom att avyttra de dåliga lånen, nyemission och/eller med hjälp från staten. Det senare kan dock bara ske på skattebetalarnas bekostnad och inte utan ”burden sharing”, ett slags bail-in ”light”, varigenom aktieägare och långgivare tvingas vara med och betala. Detta förfarande har redan använts i räddningsaktionen för Monte dei Paschi di Siena under beteckningen ”preventiv rekapitalisering”.

Det blir inte lätt att sälja de dåliga lånen på den öppna marknaden: Eftersom dessa fordringar har begränsade löptider och marknadsförhållandena är extremt ogynnsamma, hotar säljpriset på dessa NPL att pressas ner till kanske 11-13 procent av deras nominella värde. Många lån har hus eller bostadsrätter som säkerheter, och i Italien har hus- och bostadsrättspriserna redan fallit med 50 procent sedan 2011 på grund av Monti-regeringens åtgärder, varför marknadsutsikterna för de NPL som nu måste säljas är extremt dåliga. Dessutom innebär försäljningen av stora volymer fastigheter – man bedömer att fastigheter till ett värde av 88 miljarder euro kommer att bjudas ut på marknaden – att priserna pressas ytterligare nedåt.

I Italien är det vanligt att man stoppar in det mesta av sina besparingar i det egna hemmet och därför blir värdeförlusten ännu mera kännbar. Jean-Pierre Mustier, styrelseordförande i Unicredit, uppger att hans bank sålde den första delen av sina NPL, en sammanlagd volym på 17 mdr euro, till ett pris som låg på 13 procent av det nominella värdet, till internationella fonder som på grund av sina affärsmetoder också kallas gamar. Husägarna förlorade inte bara sina insatspengar utan också sina hus och bostadsrätter – gamarna håvade in vinsten.

I de senaste banklikvidationerna i Italien tillät EU-kommissionen ett statligt stöd – läs: skattepengar – på 5,4 mdr euro till Monte dei Paschi di Siena. EU-kommissionen tillät också att två mindre banker, Veneto Banca och Banca Popolare di Vicenza, fick räddas enligt italienska bestämmelser. Den österrikiske finansministern Hans Jörg Schelling riktade dock skarp kritik mot denna italienska särbehandling och påminde om att österrikiska Hypo Alpe Adria är den enda europeiska banken som hittills har likviderats enligt regelverket. Om man tittar på den långa listan regelbrott från EU så ser man hur falskt EU:s påstående klingar om att det är de

som bestämmer reglerna. I verkligheten används det argumentet bara för att motverka Kinas inflytande. Intressant nog har inte ens Tyskland och Sverige några problem med att ignorera EU-reglerna när det gäller Italien.

Den italienska bankkrisen är bara en av flera minor som kan utlösa en explosion av hela härligheten, eftersom de dåliga lånen i de europeiska bankerna uppskattas uppgå till sammanlagt 1 biljon euro. Det mycket större problemet är de utestående derivatkontrakten, där EU egendomligt nog inte propsar på sina egna regler utan överlåter åt bankerna att bestämma hur de ska hantera och bokföra dem med sina egna modeller och hemsnickrade algoritmer.

Den totala volymen av dessa derivat uppgår officiellt till runt 700 biljoner dollar, men i verkligheten är det snarare dubbelt så mycket. Om det inträffar ett ras i ett marknadssegment hotar en internationell kedjereaktion. Office of Financial Research (OFR), en del av amerikanska finansdepartementet, offentliggjorde redan 2016 att USA:s så kallade G-SIBs (globalt systemviktiga banker) har mer än 2 biljoner dollar i offentliga positioner i Europa. Cirka hälften utgörs av förbindelser vid sidan om balansräkningen. OFR framhöll vidare att nio storbanker i USA och Europa är motparter i ca 60 procent av de amerikanska livförsäkringsbolagens 2 biljoner dollar stora derivatinnehav.

Tillsammans med utlåningen till icke-finansiella företag, som sedan 2008 har ökat sin skuldsättning med 40 procent och använt denna räntefria likviditet för att frikostigt köpa upp sina egna aktier och på så vis driva upp sina aktiekurser, utgör derivatbubblan den verkliga akilleshälen i det transatlantiska finanssystemet. Till och med IMF varnade i sin senaste halvårsrapport för att även en mycket liten räntehöjning på denna företagslånebubbla skulle innebära insolvens för mer än 20 procent av företagen i USA. Detta är den djupare förklaringen till att ECB-chefen Mario Draghi återigen lät ECB:s ränta ligga kvar på noll procent och att Riksbankschefen Stefan Ingves håller kvar svenska reporäntan på minus 0,5 procent.

Läsaren gör klokt i att noga beakta hur brutalt pensionerna i den amerikanska mellanvästern halverades och de italienska spararna rånades på sina besparingar. Om den stora kraschen kommer, vilket allt fler tecken tyder på, kommer befolkningens såväl livsbesparingar som livsuppehälle att offras utan betänkligheter.

Mot detta finns det bara ett botemedel: Det transatlantiska finanssystemet måste omorganiseras i grunden med en Glass-Steagall-lag om bankdelning i varje land, innan det blir en kollaps.

EU:s åtstramningspolitik har decimerat Greklands ekonomi och levnadsstandard med en tredjedel och dramatiskt ökat andelen fattiga och bär ett stort ansvar för en liknande utveckling i Italien. Enligt ekonomiforskningsinstitutet IW i Köln har fattigdomen i Grekland ökat med 40 procent från 2008 till 2015, och då handlar det inte bara om inkomstnivåer, utan också om materiella umbäranden, undersysselsättning, försämrad sjukvård mm. I Italien har fattigdomen tredubblats under de senaste tio åren. Enligt det italienska Nationella statistikinstitutet ISTAT ökade antalet italienare som lever i absolut fattigdom från knappt 1,7 miljoner 2006 till 4,7 miljoner 2016. Det motsvarar 7,9 procent av befolkningen.

För Tyskland rapporterar Paritätischer Wohlfahrtsverband, en paraplyorganisation för ideella organisationer inom välfärden, att fattigdomen ligger på sin historiskt högsta nivå, nämligen 15,7 procent, dvs 12,9 miljoner människor i Tyskland är fattiga. Helt oavsett den förutsägbara debatten om hur fattigdomsbegreppet ska definieras så står

det klart att globaliseringens och eurons sk vinnare följer samma trend som Sydeuropa – åtminstone vad gäller den eftersatta delen av befolkningen.

Raka motsatsen till detta är Kinas politik, som inte bara har befriat 800 miljoner kineser från fattigdom utan också genom sin nya sidenvägspolitik gör detsamma för alla länder som samarbetar med projektet. Professor Michele Geraci vid Nottingham University Business School framhöll på en konferens i Bryssel om ”Europas framtid” den roll som Kina spelat i att stoppa fattigdomen i Afrika. I århundraden hände ingenting på den här fronten, under 1990-talet till och med förvärrades det. Västs modell, ”Bob Geldof-modellen”, var ett klart misslyckande, sa han. Men med de kinesiska investeringarna har andelen fattiga sjunkit från 55 procent år 2000 till 40 procent idag.

Befolkningen i Europa skulle utan tvivel ha det bättre om inte EU, utan Kina bestämde reglerna som ska gälla för ekonomin. I vilket fall som helst utgör LaRoucherörelsens program – bankdelning och ett kreditsystem för den reala ekonomin, samt samarbete med Nya sidenvägen – det enda perspektiv som kan undvika det kaos som hotar.

Russofobin kommer baktända

I kuppförsocket med syfte att stoppa president Trumps försök till förbättrade relationer med Ryssland har amerikanska Senaten överträtt sig själva med en motion som inte bara skärper sanktioner, utan förbjuder att häva dem i framtiden.

Rent konkret inrättar motionen en granskningfunktion som ger Kongressen befogenhet att avfärda alla förslag från Vita huset om att lätta på sanktionerna. Den beslutar också om sanktioner mot att utföra ”cyberangrepp å ryska regeringens vägnar”, förse Syriens president med vapen och skärper sanktioner mot Rysslands gruv-, metall-, varvs- och järnvägssektorer.

Alla anklagelser om ryska cyberangrepp har visserligen vederlagts av underrättelseexperter men tjänar fortfarande till att ytterligare demonisera ryssar medan vapenembargot mot Syrien visar på avsikten att undergräva des amerikanskyriska samarbete mot terrorismen som Vita huset signalerat.

President Putin har träffande beskrivit hur den antiryska kampanjen i USA påminner om antisemitismen. ”De menar att allt är ryssarnas fel, som antisemiter menar att allt är judarnas fel”, som han sa i en intervju med Oliver Stone på Sky.

Sanktionerna drabbar främst Europa, i synnerhet gasledningen Nord Stream 2, vilken dras för att dubbla 1:ans kapacitet att längs Östersjöns botten leverera rysk gas till Tyskland och Österrike.

Motionen motiverar motståndet mot projektet med att det påverkar ”EU:s energisäkerhet, Mellan- och Östeuropas gasmarknadsutveckling och energireformer i Ukraina” negativt – ett annat sätt att säga att gaspriserna i Europa skulle bli för låga (vad nu amerikanska senatorer har med det att göra).

Tyska regeringen har offentligt protesterat och näringsminister Brigitta Zypries till och med hotat med motsanktioner. Merkels talesperson Steffen Seibert kallade det ”kon-

stigt” att sanktioner som avses straffa Ryssland för att lägga sig i amerikanska val också ska utlösa straff mot europeiska företag.

Utrikesminister Sigmar Gabriel och Österrikes förbunds-kansler Christian Kern har i ett gemensamt uttalande understrukit att nya sanktioner skulle gå emot ”europeiska intressen”.

Detta öppnar upp för intressanta scenarier. Då EU också är emot Nord Stream 2 skulle en konflikt ta form mellan å ena sidan den transatlantiska globalistiska och nykonserverativa eliten, inklusive Wall Street, Obama-fraktionen i USA och EU-byråkratin; och Ryssland, Vita Huset, EU:s medlemsstater och näringslivet, å den andra. Nästa steg är att lägga ned dessa geopolitiska spel och bygga förbund på samarbete.

Debattartikel av Ulla Andersson för bankdelning

Just i tid för den nya stora finanskrasch som många varnar för internationellt, förs bankdelning högst upp på Vänsterpartiets dagordning igen. Ulla Andersson, talesperson i ekonomisk-politiska frågor har en stor debattartikel i Svenska dagbladet den 24 juli om hur ”Jättebanker sätter Sverige i en riskfylld position”. Hon kräver en utredning för att bryta storbankernas oligopol på bankmarknaden och hon kräver bankdelning.

Hon skriver: ”Sverige har en banksektor vars storlek få andra länder har. Vi ligger på tredje plats sett till bankernas totala tillgångar som andel av BNP. Det är bara Schweiz och Nederländerna som har större banksektorer.” ... ”Svenska medborgare och skattebetalare garanterar bankernas förluster (den implicita garantin). Även om det på EU-nivå bestämts att ägarna och bankernas långivare ska få bära en större del av kostnaderna vid en kris, så är det ändå ytterst skattebetalarna som bär risken och garanterar förlusterna. Det gör vi för att om en systemviktig bank tillåts gå omkull blir konsekvenserna katastrofala. De fyra affärsbankerna har en oligopolställning. De har cirka 70 procent av all ut- och -inlåning. De är dessutom sammanlänkade genom ägande av varandras säkerställda obligationer vilket innebär att om en bank får problem är de andra automatiskt i farozonen. Den implicita garantin gör att bankerna växer sig allt större. Genom den lånar bankerna själva billigare på marknaden och blir också mindre granskade av sina långivare då dessa vet att staten garanterar bankernas förluster. Det i sin tur snedvrider konkurrensen på bankmarknaden och de stora blir större för varje dag medan de mindre får allt svårare att klara sig i konkurrensen. Det handlar alltså om en banksektor som har enorma proportioner i förhållande till landets ekonomi. Den finansiella stabiliteten måste därför ständigt vara i fokus.”

Bankdelning är också åter på tapeten i USA, där Ohio-demokraten Marcy Kaptur, den kvinna som suttit längst i Representanthuset, tar varje tillfälle att påminna Trumps ministrar om att detta faktiskt var ett av hans vallöften och att de amerikanska bolagsobligationerna utgör en bubbla som när som helst kan få subprime-krisen 2007-08 att blekna i jämförelse.

